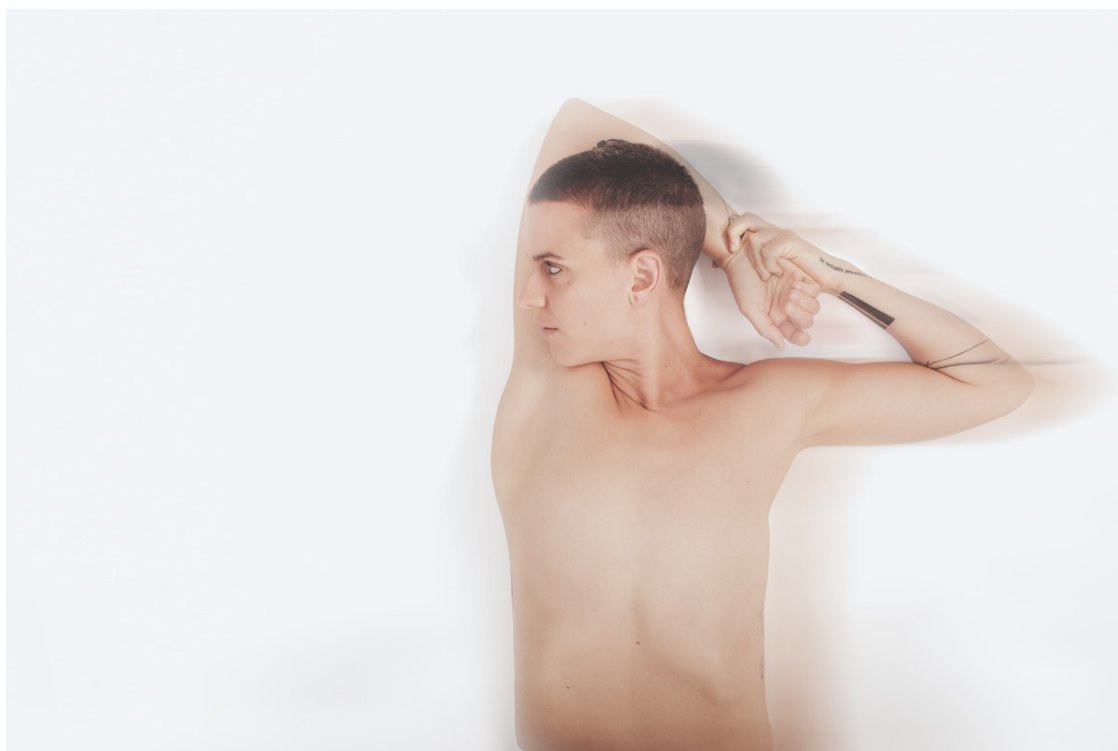

Clara Peya: «Si evolucionem amb el món, la nostra música també»

'Estómac' (Satélite K, 2018) de Clara Peya ha estat escollit millor disc de l'any pels Premis Enderrock de la crítica. Parlem amb Peya i el seu productor, Vic Moliner

L'últim disc de Clara Peya, *Estómac* (Satélite K, 2018), ha donat moltes alegries a la pianista i compositora, i l'última és el Premi Enderrock de la crítica al millor disc de l'any. El 2019 farà ja deu anys de la publicació del seu primer enregistrament discogràfic en solitari (venia de guanyar el Sona9 amb Xazzar).

Després de les primeres *Declaracions* (2009) per a Nòmada 57, va seguir amb *+Declaracions* (2011) i *Tot aquest silenci* (2012) amb el mateix segell, es va autoeditar *Tot aquest soroll* (2013) i *esPiral* (2014), i Temps Record va publicar-li *Mímulus* (2015) i *Oceanes* (2017). Peya també ha destacat com a compositora de música per a tetare. Hi parlem de tot al costat del seu productor, Vic Moliner.

Com us vau plantejar aquesta 'deconstrucció de l'amor romàntic', el vuitè disc que signa Clara Peya?

Clara Peya: El procés que fem servir és que jo li porto molt de material al Vic i ell fa una mica de drenatge. Vaig començar a fer cançons, cançons i cançons, vam decidir quines i quan ja ho teníem gairebé acabat de temes i d'estructura, li vaig dir: "Víctor, a mi el que em surt tota l'estona és fer cançons d'amor i no vull parlar més d'aquest tema! Ja no m'interessa". I llavors vam decidir fer la deconstrucció de l'amor romàntic, que és aquesta opressió que rebem, tan forta, per part de la

societat heteropatriarcal i capitalista que ens posa aquest model d'amor que crec que és molt tòxic.

I pel que fa a lletra i músiques, com va anar el procés?

Vic Moliner: De fet teníem dos discos. Vam fer un primer disc, bé, cançons; vam començar a assajar-lo, molt conjuntament, també a trio, improvisant cosetes, i llavors van sortir moltes més cançons a la segona tongada. És una cosa que sol passar, treballant amb la **Clara**, és un constant de rebre cançons. I llavors vam tirar més cap a aquestes cançons, més curtes.

C.P: Sí, eren molt més simples d'estructura i d'harmonia. Era un concepte molt més pop.

V.M: I llavors es va convertir en la idea de la deconstrucció de l'amor romàntic.

Tot i que la veu principal que tries al disc és la de Magalí Sare, el que s'hi diu i toca és ben teu, Clara. Poques vegades cantes, però arrenques a rapejar en algunes cançons del disc. Cantes: per sobreviure el dolor, en fas cançó (a "Vèncer el pols"). Necessitaves dir-te amb la teva pròpia veu, finalment?

C.P: A mi m'agrada molt rapejar. I el que passa amb l'estil (amb el rap, amb el hip-hop), és que hi cap molta més lletra a cada cançó. Per això s'utilitza molt per a la denúncia, perquè pots dir moltes més coses en una sola cançó. El que passa en cançons més curtes és que has de tirar més d'abstracció -que també és un llenguatge que m'agrada molt, la lletra més abstracta- perquè no tens espai. Però en el hip-hop hi ha molt d'espai. I la denúncia és implícita en aquest treball, perquè és un disc que està enfadat, jo estic molt enrabada i disgustada perquè em sento una víctima absoluta de l'amor romàntic. M'ha afectat i m'afecta molt, i no sé com sortir-me'n, de tots els patrons. Jo em queixo i busco noves maneres, però sola no ho aconsegueixo. El disc és una crida col·lectiva a la reflexió, a intentar fer les coses de maneres diferents. Reflexionar: penya, ens adonem del que està passant? Com podem deconstruir-ho? I si no ho aconseguim nosaltres, almenys fer de referent per a les generacions que vénen.

Ara comentaves el poder de les lletres per dir i protestar. A cada concert oferiu l'escenari perquè un col·lectiu social faci sentir la seva veu, no només el feminista, al qual has estat molt implicada. Això té a veure amb projectar la veu, també la col·lectiva?

C.P: Crec, i això és compartit, que jo tinc una sèrie de privilegis -i ell encara en té més pel fet de ser home-. Soc dona blanca, de classe mitjana, m'he pogut dedicar al piano, m'han pogut comprar un piano, pagar classes particulars... No havia d'estar servint copes per portar diners a casa, als setze anys podia estar dedicant moltes hores al piano i aquests privilegis, són els que m'han permès tenir un petit altaveu i aquest altaveu és una responsabilitat. D'això n'hem parlat molt amb el **Vic**, de com utilitzem aquest espai que tenim i alhora ens adonem que el públic que tenim és molt de classe mitjana, i és un espai que cedim a les veus silenciades, els diem -de fet va ser idea del **Vic**- que utilitzin el nostre espai per generar nous espais. En diem 'veus silenciades' perquè són col·lectius que tenen poca visibilitat. I nosaltres, que tenim aquesta visibilitat, vam pensar que era molt necessari.

V.M: Sí, de fet va ser parlant del fet que ja no ens sentíem còmodes fent cançons d'amor, i que ho deconstruïm, i passem el temps pensant en això... això ja és un privilegi girat. Ens vam adonar que estàvem parlant de coses molt serioses, que hi havia gent que ho estava patint molt més que nosaltres i llavors es va convertir en aquest espai, com a mínim cedir aquest petit espai a una gent que el necessita molt més que nosaltres, però som nosaltres que el tenim.

I tu Vic, que has estat en molts projectes, què hi veus en el projecte de la Clara?

V.M: Fa quatre discos que la produeixo, la Clara, i hi he tocat des dels sis últims. Realment és un projecte molt troncal en la meua carrera musical. Portem molts anys fent música juntes i ens hem fet molt juntes com a músics. Ja no és una qüestió de jo estar en diversitat de projectes i què m'aporta ella, sinó que bona part de la música que faig és la que fem.

C.P: És un projecte molt junt, però també com a feministes que som, clar, normalment a qui es dona visibilitat és la persona que fa la música i les lletres, i en aquest cas soc jo, però el projecte és molt compartit. I ja que estem parlant de veus silenciades, jo crec que la visibilitat de la producció és molt important, perquè aquest disc idèntic, amb una altra producció no tindria res a veure.

L'espai sonor, l'univers sonor que es crea, és molt necessari de visibilitzar, i com que ell toca en el projecte, és guai.

?No et preocupis, llença't, que el res és tot' ("Res és tot")... Fins a quin punt t'has llençat a la piscina amb aquest disc o durant aquests vuit treballs editats?

C.P: El meu risc, més que compositiu, ve a ser d'una llibertat a l'hora de no seguir cap patró de res. I ell i jo estem d'acord en això. A mi em sorprèn com la gent repeteix molt els estils, el tipus de lletra, de cançons... El món evoluciona, i si nosaltres evolucionem amb el món, la nostra música també. I no és un judici en l'evolució sinó una necessitat, perquè és molt difícil quedar-se fent el mateix quan tot es mou.

V.M: Quan acabem un disc sempre acabem pensant: ostres, això que estem fent, agradarà? Perquè sempre és diferent del disc anterior.

C.P: Però sempre hi ha l'honestedat, en cada moment. L'honestedat del moment que vius. Si en aquell moment et ve de gust allò, creus que necessites o que és el més coherent, som-hi!

Hi col·laboren Alessio Arena (bellíssima "Tierra de hielo") i Paula Grande (la col·lectiva "Iceberg")... Aquest disc culmina el teu treball amb altres veus?

C.P: La veritat és que no ho he pensat gens així. Segueixo el ritual de cada disc, d'agafar una veu diferent. I la veritat és que soc molt fan de la **Paula** com a cantant i com a rapera, per mi és una de les noies que rapegen millor en aquest país. I l'**Alessio** és poesia pura. Hi he col·laborat molt, però el que passa és que l'Alessio té un univers molt profund i molt potent, i llavors moltes vegades agafar-lo com a cantant és difícil perquè la gent no sap si ve a veure una cosa o l'altra. Això també passava amb la **Judit Neddermann**. Hi ha gent que és més intèrpret i hi ha gent que és més ella. Això acabarà passant amb **Magalí Sare**, que ja ha tret el seu primer disc, i jo he de dir que lo seu no s'aguanta per enlloc de lo increïble que és! Com utilitza la veu! El que m'agrada molt de la **Magalí**, moltíssim, és que deconstrueix el rol de la cantant, no està pendent de cantar bé ni d'estar guapa ni de ser *frontline*, perquè ella està immersa en la música; tot el que passa està bé, i és crua i és diabòlica i és profunda i explica les coses. Em té fascinada.

Què us sembla haver estat guardonats com a millor disc de l'any?

C.P: He de dir que m'ho esperava molt poc! Perquè a veure un moment, no hem guanyat mai res. Sí que he estat nominada divuit vegades, comptant composicions per a teatre, però no havia guanyat mai res. De fet pensava que potser guanyaria un rècord Guinness de nominacions sense premi [riu].

V.M: Sí, sí, el que fem tant juntes com cadascú des del seu vessant més personal (almenys pel que fa a mi), tot és molt *underground*, i de cop és "ah, d'acord, ens tenen en compte!". Enderrock sempre hi és, buscant cosetes, però una altra cosa és que et donin un premi. I és un ah "guai, increïble", però en cap cas era dins els meus plans.

C.P: Jo he de dir que em fa il·lusió, no ho puc evitar, és una realitat, podria dir que no, però a mi em fa il·lusió haver guanyat aquest premi. Penso que és un, a més, dels premis que em podrien fer il·lusió, és un dels que més. És un gran premi.